

Zdravica Francetu Albrechtu

Igo Gruden

Prijatelj moj, ti dobri, zvesti drug,
na tvoje zdravje dvigniva zdaj čašo:
vtopiva v nji grenkobo zdanjih tug,
ki brez zaslug
ljubila sva to lepo zemljo našo.

Sva z njo delila žalost in radost,
a še radost na dnu bilà je tužna:
ko nama sužna je odšla mladost,
kje je prostost,
ki sanjala o nji sva v pesmi družna?

Začuden, mrk in mračen gledaš v svet
prepoln krivic, da z njim bi se sprijaznil;
je sanj in pesmi mimo šel polet,
let petdeset,
ko da le čaš si petdeset izpraznil.

V besedi tvoji zdaj je upor, pogum,
ko malodušje narod je zajelo:
kdaj v ljudstvih jenjal bo viharjev šum,
pohlep, brezum,
ljubezni bratstvo čez ves svet zavelo?

Veruj v življenje, ko da smrti ni,
sač v srcih še živi v človeštvo vera,
pravice žejni narodi so vsi
in najbolj mi,
ki že prepolna nam gorjá je mera.

V oči poglejva si prav do srcá
in trčiva, da vžgó se iskre upa,
za svetlo bratstvo narodov svetá:
Moj drug, do dnà! —
ljubezen vsaka je na dnu gorjupa.